

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa S. Spółki Akcyjnej Oddział E. w K.
przeciwko T. G. - następcy prawnemu (spadkobiercy) zmarłego pozwanego W. G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 października 2016 r.,
skargi pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 5 lipca 2013 r., sygn. akt V Pa (...),

I. odrzuca skargę

**II zasądza od T. G. na rzecz S. S.A. Oddział E. w K. 600 zł
(sześćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

W. G. wniósł do Sądu Najwyższego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.. Wskazał, że wzruszenie orzeczenia nie jest i nie było możliwe. Z uwagi na śmierć skarżącego w jego miejsce wstąpiła T. G.

Wniesienie skargi poprzedzone zostało następującymi zdarzeniami procesowymi. Powód S. S.A. Oddział E. w K. w dwóch pozwach z dnia 22 listopada 2011 r. i z dnia 30 listopada 2011 r. domagał się zasądzenia od pozwanego W. G. odpowiednio 12.755,76 zł i 5.524,14 zł tytułem zwrotu nadpłaconego podatku od wynagrodzenia (w pierwszym pozwie za rok 2008, w

drugim za rok 2009). Sąd Rejonowy w K. w dniu 9 stycznia 2012 r. połączył do wspólnego rozpoznania i orzeczenia oba powództwa. Sąd ten wyrokiem z dnia 17 grudnia 2012 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda 12.755,76 zł (pkt I) oraz 5.524,14 zł (pkt III), orzekł również o kosztach procesu (pkt II i IV). Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości. Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 5 lipca 2013 r. oddalił apelację W. G.. Pozwany nie wywiódł skargi kasacyjnej.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji ograniczona została wyłącznie do zakresu w jakim Sąd Okręgowy oddalił apelację co do punktu III i IV wyroku Sądu Rejonowego w K., czyli w części w jakim rozstrzygnięto o roszczeniu w kwocie 5.524,14 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie może zostać merytorycznie rozpoznana.

Na podstawie art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wnoszącego skargę na bezprawność postępowania obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących innych środków zaskarżenia, których zastosowanie było niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogły odnieść skutku (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 r., I BP 12/11, LEX nr 1675376). Polega to na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia w przekonującym uzasadnieniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 140). Należy w szczególności wykazać, że skarga kasacyjna w danej sprawie nie przysługiwała (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2013 r., II BP 2/13, LEX nr 1555401).

Przedstawione zapatrywanie jest ważne, jeśli weźmie się pod uwagę, że lakoniczna deklaracja autora skargi, zawarta w pkt 5, nie przystaje do rzeczywistości. Z przepisu art. 398² § 1 k.p.c. można się dowiedzieć, że skarga kasacyjna jest dopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe (z zakresu prawa pracy), w których wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi co najmniej 10.000 zł. Tego rodzaju sprawę rozpoznawał Sąd Okręgowy w K.. Wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła 18.279,90 zł (12.755,76 zł plus 5.524,14 zł). Nie istniały

zatem przeszkody aby pozwany od wyroku Sądu odwoławczego, oddalającego apelację, a rozstrzygającego o obu roszczeniach (jednorodnych pod względem faktycznym i prawnym), wywiódł skargę kasacyjną do Sadu Najwyższego.

Dopuszczalność nadzwyczajnych środków odwoławczych wyznaczona została alternatywnie. Świadczy o tym art. 424¹ § 1 k.p.c., który przewiduje, że żądanie stwierdzenia niezgodności z prawem dotyczy, po pierwsze, prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a po drugie, jeżeli zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten koresponduje z ograniczeniem wskazanym w art. 398² § 1 k.p.c. Oznacza to, że ten sam wyrok sądu drugiej instancji, poza wyraźnie określonymi wyjątkami, nie może być przedmiotem zaskarżenia skargą kasacyjną i skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem. Dlatego w art. 424¹ § 1 k.p.c. przewidziano wyłączenie. Dodać do tego należy, że miarą dostępność skargi kasacyjnej jest całość rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji. Wartość przedmiotu zaskarżenia nie podlega limitowaniu ze względu na ilość zgłoszonych roszczeń majątkowych, jak również z uwagi na to, że pierwotnie były one rozdzielone w odrębnych powództwach. Z punktu widzenia art. 398² § 1 k.p.c. ważne jest jedynie to, że sąd odwoławczy wydał wyrok niekorzystny dla strony, która nadal domaga się albo oponuje przeciwko roszczeniu (roszczeniom) pieniężnemu o określonej wartości. Z tej przyczyny niezasadne jest twierdzenie pozwanego, że wyroku Sądu Okręgowego w K. nie można było wzruszyć przez wywiedzenie skargi kasacyjnej (również w zakresie zasądzającym 5.524,14 zł), a skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem, skierowana przeciwko wyrokowi z dnia 5 lipca 2013 r. „w części, to jest co do pkt I i II, w zakresie w jakim Sąd Okręgowy oddalił apelację co do pkt III i IV wyroku Sądu Rejonowego w K.” odpowiada wymogowi z art. 424¹ § 1 k.p.c. Tego rodzaju hybrydowe rozwiązanie nie uwzględnia, że przedmiotem obu nadzwyczajnych środków odwoławczych jest wyrok, jako całość. Oznacza to, że prawa procesowe strony (do wniesienia skargi kasacyjnej albo skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem) uregulowane zostały w sposób abstrakcyjny i wiążący. Wola skarżącego, przejawiająca się w zamiarze zaskarżenia tylko części orzeczenia, nie jest w tym wypadku decydująca. Podział ten staje się zrozumiały jeśli uwzględni się, że skarga kasacyjna i skarga z art. 424¹

§ 1 k.p.c. rządzi się odmiennymi regułami (na przykład co do terminu wniesienia środka odwoławczego), inne towarzysza im też funkcje.

Kierując się wskazanymi racjami, zgodnie z 424⁸ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 99 § 1 k.p.c.